

Vés amb compte, Comte

El fill dels Comtes de Ventolera no tolerava el vent, i això que al seu comtat el vent no hi parava mai de bufar. Tampoc no li agradava la gent grassa i cabelluda, i vegeu quina desgràcia!, tots els habitants de Ventolera, fins i tot el seus pares, lluïen unes panxes grans i redones com globus aerostàtics i dos galtes unflades com taronges de la Ribera. A més a més, tots tenien una cabellera tan llarga que, si no se l'arreglaven al tòs, arribava a tapar-los tota l'esquena, i en alguns casos, part de cul i de les cames. Tenia un aspecte molt curiós, aquesta gent riallera i amable que vivia conreant les terres i traient les vaques a pasturar.

També els Comtes vivien feliços admirant la bellesa del seu comtat ventejat, que era com una immensa catifa verda sembrada d'herba fresca i d'arbres que creixien torts a causa del fort vent que no parava de córrer vall avall. I encara n'haurien pogut ser més, de feliços, si l'únic fill que tenien no haguera estat un xicot tan esquerp i rondinaire. Fixeu-vos si aquest jove era rar que de ben menut havia renunciat a menjar per no ser tan gras com la resta dels vilatans. Per aquest motiu creixia molt prim, sense panxa i sense galtes i amb tots els ossos del cos marcats a la pell. Feia llàstima de veure, el pobre xicot. Era tan esquelètic i tan poca cosa que, quan hi havia una reunió, la gent no s'adonava que hi era fins que no gosava parlar. I com que no li agradava gens adreçar-se a la gent de Ventolera, de vegades passaven mesos i mesos sense que ningú no sabera per on parava.

La senyora Comtessa patia molt pel seu fill. Sempre el veia sol i callat, i observava que passaven setmanes sense que eixira de casa ni un sol minut.

- Hauries de deixar que et pegara més l'aire, fill meu.

- Vosté sap que no puc eixir al carrer, mare. Amb aquest vent no puc donar ni dues passes seguides sense caure a terra. He d'anar agafant-

me de les reixes i els cantons per tal que no se m'enduga qualsevol ràfega.

- Clar, com que ets tan prim, el teu cos no és cap obstacle per a les ventades que recorren el comtat; un pàmpol de xop hauria estat més difícil d'enlairar que no el teu cos de fideu. Ai, fill meu! Si menjares més no et passaria açò.

- Però seria molt gras, mare, i jo vull ser una persona normal.

- A Ventolera la gent normal hi som grassos i no flacs de ventre ni xuclats de cara com tu. Per què creus que a nosaltres no se'ns enduen els colps de vent? Jo t'ho diré: perquè pesem molt i estem ben afermats a terra. De l'única manera que podràs guanyar el vent serà pesant més del que peses. I per pesar més, una de dos: o menges més, o hauràs d'omplir-te de pedres les butxaques.

I és clar el que va triar el fill dels Comtes: omplir-se de pedres les butxaques. Així va poder eixir al carrer sense por a caure redolant.

“Quan jo siga el Comte de Ventolera, faré alçar un mur vall amunt perquè no puga passar el vent mai més”, va pensar un dia, quan començava a afartar-se de suportar el pes de les pedres.

Uns anys després, els seus pares van morir i ell va heretar les terres del comtat amb tots els habitants inclosos. I com havia promés, el primer que va fer fou manar construir una muralla que tancara tota la vall de banda a banda.

No va permetre que deixaren d'alçar el mur fins que va estar ben segur que per les seues terres ja no corria un bri de vent. I quan va aconseguir-ho, aquella construcció era tan alta que no sols el vent va veure obstruït el seu camí natural, també els núvols que l'acompanyaven de tant en tant començaren a quedar-se a l'altra banda d'aquella faraònica construcció.

El cas és que, a partir d'aquell dia, per la falta d'un vent que refredara l'ambient, al Comtat de Ventolera esdevingué calorós, tòrrid. A més, com que tampoc hi havia núvols que descarregaren pluja, la vall

començà a patir una gran sequera. I per si amb tot açò no hi tingueren prou, resulta que els llauradors del poble no van poder regar mai més els seus horts, perquè el mur, a més de retenir el vent i els núvols, també havia taponat el riu que creuava el comtat i que omplia les sèquies d'aigua.

Així, doncs, tenim que al comtat ja no hi feia vent, ni hi havia ombra, ni hi plovia, i el riu s'hi havia assecat. La vall verda, farcida d'arbres vius i herba fresca, va esdevenir en un tres i no res un desert calorós i inhòspit. I els seus habitants, sempre tan sans i riallers, ara eren persones tristes i reservades que tenien un cos massa gran per poder ser mogut sense l'ajuda del vent i una llarga cabellera que abans els havia protegit del fred i que ara els feia patir molta calor.

L'únic que hi semblava feliç al comtat era el nou Comte de Ventolera, qui caminava pels carrers amb un somriure als llavis i sense pedres a les butxaques, i que havia aprofitat la calor per tallar-se els cabells al zero com sempre havia volgut fer.

Però mentre l'oratge havia canviat d'aquesta manera que us he contat a les terres del Comtat, a l'altra banda del mur, vall amunt, les coses seguien igual: el vent continuava bufant, el núvols no paraven de descarregar pluja i pel riu encara baixava l'aigua de les Muntanyes del Nord. I, com és fàcil de preveure, amb el pas del temps tot plegat s'hi va anar acumulant, fins que al remat el mur no en pogué suportar l'empenta i es va partir en dues meitats fent un crack fortíssim, com quan parteixes un tros de torró del dur. Llavors, el vent i l'aigua van córrer novament vall avall amb llibertat i amb molta més força que abans.

El primer que va arribar a les terres del Comtat fou el vent, que n'era el més veloç. Al Comte el va agafar per sorpresa just a la vora del riu sec, i per tal de no veure's arrossegat pel torrent, a corre-corrents va omplir-se de pedres les butxaques com temps enrere. Però de seguida va adonar-se de la seua errada, perquè després del vent hi va arribar l'aigua, molta aigua, més de la que mai no s'hauria pogut imaginar.

Si el Comte no haguera dut les butxaques a vessar de pedres, potser hauria pogut nadar cap algun tossal o hauria pogut surar i deixar-se dur pel corrent fins poder agafar-se a la branca d'algun arbre. Però amb tant de cudol als pantalons, ni va poder nadar ni va poder flotar, i l'aigua va acabar enduent-se'l vall avall.

La resta dels vilatans, però, va tenir més bona sort. El seus cossos grassos flotaven amb facilitat. Així, uns pocs ventolerans a qui els havia donat temps a pujar als arbres abans de ser arrossegats per l'aigua, van poder salvar tots els altres agafant-los pels seus cabells llargs a mesura que els veien passar flotant per sota, imitant el que feien molts anys enrere els pirates i els bucaners quan algú queia a la mar, i que d'allò n'esdevé la frase: “salvar-se pels pèls”.

Quan després de passar la riuada, la gent de Ventolera va reunir-se per fer recompte de les pèrdues i de les persones desaparegudes, van adonar-se que només hi trobaven a faltar el Comte. Alguns testimonis asseguraren haver-lo vist passar demanant auxili i pregant que el salvaren a ell també. I de veres que ho van intentar, deien, malgrat que a cap dels vilatans els semblava simpàtic. Però tots coincidiren que quan va passar per sota els arbres on eren, ningú no fou capaç de poder enlairar-lo per no tenir per on agarrar-lo, ja que el seu cos estava tan enfonsat en l'aigua que no li sobreeixia ni un peu ni un braç ni una orella, i només se li podia veure el cap totalment pelat com una síndria, sense un sol pèl d'on enxampar-lo.

“Bon vent i barca nova, Comte de Ventolera”, van cridar alguns en comprovar que perdien de vista per sempre l'home que els havia dut la ruïna.

Així fou com aquell dia el Comte va ser arrossegat per la *pantanà* fins arribar on s'acaba la terra i comença la mar. Mentre que, al comtat, van tornar a viure tranquils i feliços, amb el bon vent de la serra sempre present i el riu ple de l'aigua fresca i neta de la muntanya.